

CHƯƠNG 29

Dưới Ngôi Cổ Mộ

K

hông hiểu trải qua bao nhiêu thời khắc.

Đường Thế Dân giật mình thức dậy.

Cặp mắt chàng quét qua thấy mình nằm trong gian phòng có vẻ hơi quen thuộc.

Đường Thế Dân ngồi dậy nhìn kỹ thì thấy đây là căn phòng dưới ngôi cổ mộ mà lúc trước chàng từng có sống hơn một trăm ngày.

Khe khẽ sững sờ, Đường Thế Dân bước xuống đất thì cảm thấy hơi chao đảo.

Bất buộc chàng phải nằm trở xuống giường.

Chàng hồi nhớ lại chuyện đã qua, bất giác kinh dị khôn cùng.

Rõ ràng chàng đã bị chiêu thức Lãnh Huyết Chỉ của Lãnh Huyết Thái Quân giết chết, sao lại còn nằm dưới ngôi cổ mộ này?

Ai đã cứu chàng?

Người bịt mặt áo đen là Du Đỉnh Tấn đã bị Lãnh Huyết Thái Quân giết chết, còn ai đem chàng xuống chốn này.

Liền đó có tiếng bước chân vào trước cửa phòng.

Đường Thế Dân đưa mắt nhìn ra mà trong lòng hồi hộp vô cùng.

Nhân vật nào sẽ xuất hiện ra đây?

Là ân nhân của chàng hay là thù nghịch?

Một mùi hương thoang thoảng tới mũi chàng, sau đó một bóng diêm kiều hiện ra.

Bất giác Đường Thế Dân kêu thầm:

- Đỉnh Hương!

Đúng vậy, người vừa xuất hiện không ai khác hơn Đinh Hương. Dưới cổ mộ ánh sáng huyền bí mập mờ do những hạt đại minh châu soi sáng này làm cho sắc đẹp của nàng càng thêm kỳ ảo lạ thường.

Đinh Hương tha thuột tiến vào đứng trước mặt Đường Thế Dân nhoẽn miệng cười:

- Đường thiếu hiệp đã tỉnh lại rồi đấy à?

Đường Thế Dân nghe qua hiểu ngay chính Đinh Hương đã đem chàng xuống nơi này lại càng quái dị hơn.

Chàng gật đầu:

- Tại hạ đã tỉnh lại rồi.

Đinh Hương nhìn thần sắc của Đường Thế Dân rồi bảo:

- Đường thiếu hiệp hãy nằm xuống nghỉ ngơi. Thiếu hiệp chưa bình phục đâu, cần phải dưỡng bệnh trong vài ngày, để tiểu muội lấy thuốc cho thiếu hiệp uống, rồi nấu bát thang sâm cho thiếu hiệp ăn.

Đường Thế Dân cũng tự thấy mình chưa có bình phục, nên nằm trở xuống giường.

Trong khi Đinh Hương lấy ra từ trong ngăn đá một cái bình ngọc nhỏ, trút hai hoàn thuốc màu xanh, đưa cho Đường Thế Dân:

- Thiếu hiệp hãy ngậm cho tan rồi nuốt đi, tiểu muội ra phía sau nấu bát thang sâm một chút.

Nói rồi nàng tha thuột ra khỏi phòng, Đường Thế Dân nhìn theo chiếc lưng của Đinh Hương mà trong lòng náo nức.

Chàng bỏ hai viên thuốc xanh vào miệng ngậm một lúc cho tan đi rồi mới nuốt xuống đan điền.

Nằm chờ một lát lại thấy Đinh Hương từ ngoài bước vào, tay bưng một cái chén cũng bằng ngọc, tới bên giường đặt xuống thành, khói còn bốc lên nghi ngút, tỏa mùi thơm ngọt ngào.

Thiếu nữ cười mê hồn:

- Đường thiếu hiệp hãy ngồi dậy ăn bát thang này, chập sau sẽ thấy hồi phục lại như xưa.

Đường Thế Dân nghe theo lời Đinh Hương, ngồi dậy ăn một hơi hết bát thang sâm.

Đinh Hương với nụ cười mê hồn:

- Bây giờ thiếu hiệp cũng nên nhắm mắt tịnh dưỡng trong nửa ngày rồi sau đó tiểu muội sẽ trở vào.

Đường Thế Dân gật đầu rồi nằm xuống, nhắm mắt lại giầy lát thì thiếp đi trong giấc mộng.

Chùng chàng thức giấc thì thấy Đinh Hương đã đặt sẵn một mâm cơm đủ mọi thứ sơn hào hải vị và bình rượu sâm nóng tỏa mùi thơm phức nữa.

Nàng nhìn chàng cười nói:

- Chắc thiếu hiệp đã đói bụng rồi. Vậy thì thiếu hiệp rửa mặt rồi chúng ta cùng ăn uống.

Nàng chỉ tay qua chỗ cái thau nước cho Đường Thế Dân rửa mặt, xong xuôi lên ngồi đối diện cùng nàng.

Đinh Hương tự tay cầm bình rượu rót hai chung đầy, nhìn chàng cười:

- Thiếu hiệp hãy cạn trước ba chung rượu để mừng cho ngày hôm nay.

Đường Thế Dân uống cạn liền tiếp ba chung do Đinh Hương rót. Nàng cũng uống với chàng.

Sau đó hai người vào tiệc. Ngồi ăn uống chuyện trò vui vẻ.

Tiệc nửa chùng, chợt Đường Thế Dân ngưng đũa lại nhìn thẳng vào mặt Đinh Hương:

- Đinh Hương, có phải chính tay cô nương đưa tại hạ xuống ngôi cổ mộ này không?

Đinh Hương gật đầu:

- Đúng vậy. Sau khi Đường thiếu hiệp trúng ma chỉ của Lãnh Huyết Thái Quân bất tỉnh, mọi người cùng bỏ đi. Tiểu muội lưu lại và sờ tay vào ngực thiếu hiệp nghe trái tim còn đập khe khẽ nên cấp tốc đưa xuống ngôi cổ mộ này.

- Do đâu Đinh Hương lại biết rõ dưới này có ngôi cổ mộ như thế?

Đinh Hương thần bí:

- Thiếu hiệp chớ nên vội biết làm gì, ngày sau sẽ rõ tất cả nguyên do.

- Nhưng còn Dư Tổng quản?

- Dư Tổng quản đã chết thật rồi.

Đường Thế Dân thở than:

- Hỡi ơi! Cũng là do nơi số mạng, nhưng có đúng Dư Tổng quản là nhân vật Đại Hành Quyết hay không?

- Cứ theo thực tế thì Dư Đình Tân là nhân vật Đại Hành Quyết nhưng sự thật bên trong thì...

- Thì thế nào đây xin cô nương cho biết?

- Đại Hành Quyết chính hiện giờ hãy còn sống.

Đường Thế Dân sửng sốt:

- Đình Hương bảo sao, nhân vật Đại Hành Quyết hãy còn sống trên cõi đời à?

- Đúng chẳng hề sai.

- Tại sao Đình Hương lại biết rõ ràng như vậy?

- Sau này tiểu muội sẽ trả lời câu hỏi đó. Có điều trước khi chết Dư Tổng quản có nhắn lại cùng tiểu muội gặp thiếu hiệp nói mấy lời.

- Nói những lời gì đây?

- Thứ nhất, mối thù Phụng Hoàng Trang thiếu hiệp phải đích thân hành sự.

- Đó là dĩ nhiên rồi. Nhưng tại hạ chưa được rõ hết những hung thủ trong vụ thảm sát Phụng Hoàng trang.

- Dư Tổng Quản có trời trần lại, đồng thời tiết lộ danh sách những hung thủ năm xưa.

Đường Thế Dân hồi hộp:

- Dư Tổng quản có nói với Đình Hương à?

- Đúng vậy. Đó là tứ Bảo, Phong, Lôi, Hỏa, Điện là những nhân vật chính yếu trong cuộc thảm sát năm xưa.

- Phải chăng Đình Hương muốn nói Phong Bảo, Lôi Bảo, Hỏa Bảo và Điện Bảo là những hung phạm chính năm xưa?

- Đúng thế. Ngoài ra còn có Lãnh Huyết Thái Quân cùng một số cao thủ thượng thặng khác sau này sẽ nói cho thiếu hiệp rõ.

Đường Thế Dân bốc cao thù khí:

- Vậy thì, chúng ta hãy...

- Khoan vội đã. Thực tình mà nói tuy võ công của thiếu hiệp cũng khá cao thâm, song đến nay vẫn chưa đủ sức đương đầu cùng tứ Bảo, và một số đại ma đầu còn nằm trong bí mật chưa rõ tên tuổi, cho nên tiểu muội đề nghị, thiếu hiệp hãy lưu lại dưới ngôi cổ mộ này trong thời gian chừng một năm, tập luyện cho thuần thục Truy Hồn Tam Kiếm rồi sau đó tái xuất giang hồ cũng chưa muộn.

Đường Thế Dân sững sờ nhìn Đinh Hương:

- Đinh Hương, tại sao cô nương lại hiểu rõ về tại hạ đến thế?

Đinh Hương thần bí cười:

- Chớ hỏi làm gì, chuyện gì rồi sau này sẽ hiểu, giờ thiếu hiệp hãy tự lo tập luyện võ công, bắt đầu từ ngày mai có thể khởi sự được rồi, chuyện ăn uống thì đã có sẵn tiểu muội lo cho.

Đường Thế Dân lặng lẽ nhìn Đinh Hương muốn nói hỏi thêm vài lời về Dư Đỉnh Tân nhưng lại thôi...

Thời gian qua thắm thoát.

Thoáng chốc đã một năm dài.

Đường Thế Dân đã tập luyện Truy Hồn Tam Kiếm đến cõi tinh vi.

Trong thời gian đó.

Đinh Hương vẫn ở dưới ngôi cổ mộ với chàng, nhưng nàng ở trong căn phòng đá riêng biệt.

Nàng lo chuyện cơm nước hàng ngày cho chàng.

Cũng có đôi khi Đinh Hương vắng mặt vài ngày không hiểu nàng đi đâu, làm những gì, song Đường Thế Dân cũng chẳng hề thắc mắc hỏi han.

Chàng mong sao cho chóng thành tựu chiêu Truy Hồn Tam Kiếm để trở lên đất bằng hành đạo giang hồ.

Hôm nay Đinh Hương nấu mấy món ăn ngon, dọn lên lại có rượu hâm nóng nữa, hai người cùng ngồi vào tiệc.

Đường Thế Dân ngắm Đinh Hương càng thấy nàng xinh đẹp vô cùng, chàng chợt nhớ tới Tiểu Tú Tử mà bồi hồi trong dạ.

Chàng ước sao phải chi Đinh Hương là Tiểu Tú Tử thì thật là còn gì hơn nữa.

- Thiếu hiệp làm gì nhìn tiểu muội dữ thế?

Đường Thế Dân giật mình lúng túng:

- Không. Không, tại hạ đang muốn nói với Đinh Hương một chuyện.

- Chuyện gì?

- Tại hạ thấy cách xưng hô của chúng ta quá khách sáo, từ nay hãy xưng huynh muội có được chăng?

Đinh Hương cười mê hồn, liếc nhìn Đường Thế Dân:

- Như vậy thì kể từ nay tiểu muội gọi thiếu hiệp bằng đại ca, và xưng là tiểu muội phải chăng?

- Đúng như vậy. Chúng ta hãy gọi nhau như thế cho thân mật hơn.

Đinh Hương gật gù:

- Bây giờ đại ca định hành động như thế nào đây?

Đường Thế Dân bốc cao hùng khí:

- Chúng ta hãy lên mặt đất tìm tới diệt trừ ba Bảo Điện, Lôi, Hỏa rồi sau đó tính tiếp.

Hiền muội biết con đường trở lên chăng?

- Tiểu muội đã đưa đại ca xuống chốn này, lẽ nào tiểu muội lại không biết con đường trở lên mặt đất.

- Do đâu hiền muội biết quá rõ ràng dưới này như thế?

- Đại ca khoan vội biết đã, sau này có dịp tiểu muội sẽ nói hết cho đại ca nghe.

Đường Thế Dân nhìn Đinh Hương bằng cặp mắt nghi ngờ:

- Thôi, chúng ta cùng lên chứ.

Đinh Hương gật đầu rồi hướng dẫn Đường Thế Dân ra phía ngoài chỗ nhiều lăng tẩm vua chúa.

Nàng tới một pho tượng hộ pháp nhìn Đường Thế Dân cười rồi khe khẽ xoay ba cái xoay trở lại ba cái.

Một loạt tiếng xè xè nổi lên, tức thì một con đường hang ánh sáng mờ mờ xuất hiện.

Đường Thế Dân kinh dị khôn cùng, trở mắt nhìn trong khi Đinh Hương cười bảo:

- Hãy theo tiểu muội lên còn đứng thù người ra đó à!

Đinh Hương nói xong bước vào địa đạo, Đường Thế Dân theo sau.

Chẳng bao lâu hai người cùng lên mặt đất, con đường hầm kia đột nhiên biến mất.

Đường Thế Dân ngơ ngác nhìn quanh chưa hiểu ra làm sao cả.

Đinh Hương cười trở tay vào pho tượng quan đại thần gần lảng tẩm vua Nghiêu, bảo:

- Hãy nghe tiểu muội đây: Nếu có gì bất trắc cần phải ẩn náu trong thời gian nào đó, đại ca cứ tới pho tượng đó nắm lấy hai cánh tay xoay qua ba cái, xoay lại ba cái, tự nhiên con đường địa đạo sẽ mở ra.

Đường Thế Dân chợt à lên một tiếng. Bây giờ thì chàng đã rõ ràng về ngôi cổ mộ này.

Đinh Hương giục:

- Đại ca, chúng ta hãy nên tới Lôi Bảo của lão Dương Mộc Sum trước là hơn.

- Hiền muội đã có kế hoạch rồi chưa?

- Đến đó tùy theo hoàn cảnh mà hành động.

Hai người cùng phóng đi như làn khói.

Họ trở khinh công thần ảo trên sơn đạo xuyên lâm thẳng về tỉnh Tứ Xuyên.

Bởi vì Lôi Bảo đặt Tổng đàn ở vùng địa phương này.

Đường Thế Dân thấy khinh công cao kỳ của Đinh Hương bất giác trong bụng khen thầm.

Chàng đâu ngờ nàng nữ tử xinh đẹp như tiên nga trong Phong Bảo này thân thủ lại tài tình thế đó.

Tự nhiên chàng phát sinh nghi ngờ về thân thế của Đinh Hương.

Theo chàng thì Đinh Hương với thân thủ đó không thể là địa vị nữ tử Phong Bảo được.

Chắc cũng có nguyên nhân nào đây.

Nhưng Đường Thế Dân cũng chẳng tiện hỏi Đinh Hương về điều này, vì như thế là tò mò.

Đôi thiếu niên nam nữ đi mãi đến tối, tìm chỗ ăn uống, nghỉ ngơi rồi khuya đó lại tiếp tục lên đường.

Lúc này nhằm lúc trăng tròn soi sáng nên hai người đi rất dễ dàng.

Sau cùng khi bóng hoàng hôn buông phủ hai người đã tới thị trấn Quế Châu, một huyện lớn rất thịnh vượng trong tỉnh Tứ Xuyên.

Nơi đây cách tổng đàn Lôi Bảo không đầy mười dặm.

Đường Thế Dân và Đinh Hương đã hóa trang trong khi đi dọc đường nên không ngại ngừng tiến vào tử điểm.

Hai người gọi thức ăn và rượu ra ăn uống một hồi chẳng ai nói gì với nhau cả.

Vì trong tử điểm lúc đó rất đông khách, phần nhiều là cao thủ giang hồ, có bốn tên vận phục và phù hiệu Lôi Bảo đang ngồi ăn uống cười nói huênh hoang.

Sau đó Đường Thế Dân buông thềm:

- Hiền muội, chúng ta hãy tìm chỗ nghỉ ngơi, rồi bàn tính mọi việc.

Đinh Hương gật gù, gọi tiểu nhị lại tính tiền rồi cùng Đường Thế Dân song song tiến ra ngoài.

Tới bàn của bốn tên võ sĩ Lôi Bảo, một trong ba tên ngó thấy Đinh Hương tuy đã cải trang nhưng nhan sắc vẫn hết sức diễm kiều. Hắn thò tay nắm lấy tay nàng cười khà ố:

- Ha ha... nàng tiền ơi, hãy dừng bước...

Bộp...

Hắn vừa nói tới đây thì một tiếng chấn động, tiếp theo tiếng ré từ nơi cửa miệng của hắn.

Tức thì tên võ sĩ té lăn xuống đất, máu từ cửa miệng tràn ra.

Song tất cả thực khách có mặt trong tử quán không một ai nhận rõ người nào ra tay gây thương tích cho tên võ sĩ cả.

Đến cả Đường Thế Dân cũng không kịp nhận ra cái thủ pháp đó là của ai hay tự nhiên tên kia trào máu mà té quỵ xuống.

Ba tên võ sĩ ngồi trong bàn tiệc thấy thế hết sức kinh hoàng trở mắt nhìn quanh tìm thủ phạm.

Trong khi Đinh Hương vẫn với bộ mặt vui tươi cười như đóa hoa hàm tiếu như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nàng nắm tay Đường Thế Dân:

- Chúng ta hãy đi thôi.

Rồi nàng lôi Đường Thế Dân ra khỏi tử điểm tiến tới con đường, vào thuê hai phòng trong khách điểm rộng rãi.

Sau khi thay quần áo dạ hành rồi Đinh Hương sang bên phòng của Đường Thế Dân.

Nàng buông trầm giọng xuống:

- Đại ca, hãy thi hành.

Đường Thế Dân lặng lẽ đi theo Đinh Hương nhắm tòa Lôi Bảo phóng tới như hai vệt khói đen mờ.

Không bao lâu, họ đã tới phía ngoài vòng Lôi Bảo cùng phóng mình đứng trên tầng cây cổ thụ cách tường thành chừng trăm trượng, quét mắt nhìn qua.

Lôi Bảo là một thành quách cổ rất là kiên cố, sơn toàn màu đen chu vi rộng có trên năm mẫu, chung quanh vây chặt bởi tường cao có đặt những trạm canh nghiêm mật.

Cửa trước tòa Lôi Bảo cũng như Tổng đàn Phong Bảo, đèn đuốc sáng lòa một con kiến bò qua cũng thấy.

Bọn thuộc hạ Lôi Bảo tay cầm vũ khí đi đi lại lại canh gác thật là nghiêm túc.

Bốn phía tường thành rất là kiên cố có nhiều chiếc bóng thấp thoáng phóng qua phóng lại như đàn chim ăn đêm, có thể là những đội tuần tiễu.

Đường Thế Dân thì thầm:

- Hiền muội, chúng ta phải làm gì đây?

Đinh Hương trầm nhẹ như con gió thoảng:

- Hãy vào đây dò tình hình trước, xem có những tên có trong huyết án ở nơi nào rồi sẽ liệu toán.

- Vậy thì chúng ta phải lọt vào nơi nào đây?

- Nơi góc tường đông có chỗ kín đáo do những tàng lá cây giắt vào, chúng ta có thể đến nơi đó.

- Vậy thì đi...

Hai chiếc bóng như ma quỷ hiện hình xẹt tới góc tường đông cùng phóng vào phía trong.

Chưa tới mặt đất Đường Thế Dân đã nhận ra từ kia có hai cao thủ tiến lại, có lẽ đi tuần canh chi đó.

Không ai bảo ai, cả Đường Thế Dân và Đinh Hương cùng hạ thấp xuống chân tường nép mình vào, trong khi hai tên võ sĩ tay cầm thanh trường kiếm sáng ngời đi tới.

Hai tên này chỉ cách Đinh Hương và Đường Thế Dân chừng vài trượng.

Đường Thế Dân liếc mắt nhìn Đinh Hương ra hiệu.

Bịch... bịch...

Hai tên thủ hạ tòa Lôi Bảo cùng song song ngã xuống vì vừa trúng nhằm chỉ phong của Đinh Hương và Đường Thế Dân.

Lẹ như chớp hai người lôi cái thân hình bất động của bọn chúng vút vào một xó tối.

Đưa mắt nhìn nhau một cái, Đinh Hương lẫn Đường Thế Dân hội ý bắn mình lên nóc Bảo.

Cặp thiếu niên nam nữ đưa mắt nhìn xuống thì thấy nơi đó là chỗ kho chứa đồ vật.

Hai người lại phóng đi tới nơi kia, chợt nhận ra phía dưới là tòa đại sảnh có nhiều người quần tụ.

Có tất cả chừng mười hai đại cao thủ ngồi phía dưới, còn chính giữa là lão nhân tóc hoa râm chính là Dương Mộc Sum, Bảo Chủ của tòa Lôi Bảo.

Bọn họ đang bàn tán với nhau rất xôn xao.

Đường Thế Dân và Đinh Hương vận thính lực nghe cho rõ.

Họ bàn tính về chuyện âm mưu độc bá võ lâm và gần đây có sự xuất hiện của một vài nhân vật thần quái.

Dương Mộc Sum bàn cách đối phó với bọn người kia. Do lời qua tiếng lại mà Đường Thế Dân biết phía dưới có bốn người có tên trong trận thảm sát Phụng Hoàng trang.

Đó là Dương Mộc Sum, Bảo Chủ Lôi Bảo, Điền Kinh tổng quản, Mao Tại đại hộ pháp và Thân Liệt võ đường chủ.

Đình Hương thì thâm bên tai Đường Thế Dân:

- Hãy tìm căn phòng tổng quản của lão Điền Kinh cho mau.

Sau đó hai người phóng vút đi như cặp chim ăn đêm.

Trong khi đó, cuộc bàn cãi của Bảo Chủ và đồng bọn cũng vừa mãn, ai trở về phòng nấy nghỉ ngơi.

Điền Kinh oai vệ tiến vào trong phòng của hấn ở về phía Tây tổng đàn Lôi Bảo.

Hấn chưa kịp thay y phục chợt trở mắt nhìn lên tường, miệng há hốc ra tỏ sự kinh hoàng tột độ.

Chỉ vì trên tường có một mũi quai lệnh cắm vào đó sâu chừng nửa tấc.

Hiển nhiên đối phương đã dùng một thứ công lực khiếp người mới có thể cắm ngọn quai khí đó vào tường như thế được.

Sau phút trấn tĩnh Điền Kinh quét mắt nhìn qua một lượt coi có đối phương ẩn núp đâu đó hay không, rồi từ từ tiến bước vào.

Hấn nhổ cây quai lệnh lên, đưa ra ánh bạch lạp xem thử.

Chợt toàn thân Điền Kinh run rẩy, vì trên cây quai lệnh có ghi số hai mươi, và đề tên hấn rõ ràng.

Thần tình của Điền Kinh tái ngắt, cặp mắt lão liên nhìn chung quanh để tìm bóng kẻ không bố.

Đại Hành Quyết lại tái xuất hiện giang hồ rồi!

Nhưng Đại Hành Quyết đã chết năm xưa, nay lại còn Đại Hành Quyết nào nữa đây.

Song rõ ràng đây là cây quai lệnh của Đại Hành Quyết đâu có thể nghi ngờ là giả mạo được.

Vậy thì quả thật Đại Hành Quyết tái xuất võ lâm rồi chẳng còn nghi ngờ gì nữa cả.

Điền Kinh nghĩ tới đó toàn thân run lên lẩy bẩy, vùng quay mình một cái toan phóng ra ngoài.

- Hãy đứng lại!

Có hai chiếc bóng người đã chắn ngay trước mặt Điền Kinh.

Đó là một cặp thiếu niên nam nữ, song vì họ đều che bởi vuông vải đến tận mang tai nên không thể nào nhận ra họ là ai được.

Điền Kinh sợ hãi tháo lùi lại:

- Bọn ngươi là ai?
- Đại Hành Quyết!

Điền Kinh khiếp đảm:

- Đại Hành Quyết à!

Vẫn do từ nơi cửa miệng của người đàn bà kia lạnh lùng đáp:

- Đúng vậy. Ta là Đại Hành Quyết đây!

Lại thêm một phen sững sốt, sau đó Điền Kinh chợt nhớ ra, vùng lấy lại bình tĩnh:

- Ha ha... Đại Hành Quyết đã bị Lãnh Huyết Thái Quân giết chết năm xưa rồi, bọn ngươi giả mạo để hăm dọa bản tọa à?

Giọng nói của người đàn bà lạnh như băng tuyết:

- Đại Hành Quyết chết kia chỉ là nhân vật giả mạo, sự thật Đại Hành Quyết chính là ta đây.

Bằng chứng là cây quái lệnh như ngươi đã trông thấy.

Điền Kinh thối cười:

- Ngươi nói thật!
- Ta nói dối ngươi làm gì.
- Ngươi... định thế nào đây?
- Giết người đền mạng, năm xưa ngươi đã nhúng tay vào trận thảm sát Phụng Hoàng trang thì nay phải đền tội xứng đáng.

Điền Kinh lại lùi thêm hai bước, đưa mắt nhìn qua cánh cửa sổ.

- Đồ ngươi dám...

Người đàn bà cười lạnh lẽo như băng hà:

- Sao lại không. Bọn ta nay đã lọt vào đây rồi thì có chuyện gì mà không dám. Nay ngươi còn lời gì troĩ trắng nữa hay không?

Điền Kinh chợt lắc mình một cái phóng qua cánh cửa sổ toan vọt luôn ra ngoài.

- Hãy lưu lại!

Gã đàn ông bịt mặt thân hình không lay chuyển đã phóng tới ngăn cản Điền Kinh không cho chạy thoát.

Bất buộc Điền Kinh phải ngưng bước tháo lui vào tận vách tường.

Người đàn bà thần bí buông trầm:

- Hãy nói, ngươi còn lời gì trời trắng nữa hay không?

Điền Kinh hãi hùng run rẩy cả thân người, tự biết không thể nào chạy thoát khỏi cặp nam nữ thần bí này.

Bởi vì thân pháp của họ cao thâm tột độ khó mà ứng phó cho được.

Đột nhiên Điền Kinh hô to:

- Chúng bay...

Tiếng "bây" chưa hết, liền có tiếng ré thảm khóc nổi lên từ cửa miệng Điền Kinh.

Tức thì thân hình hắn từ từ ngã nằm dưới đất, máu me phun ra lai láng thấy vô cùng ghê tởm.

Coi kỹ lại thì nơi cuống cổ của Điền Kinh có một dấu thủng máu từ đó chảy ra.

Hắn chết liền tại trận.

Nhân vật nào trong hai người đã ra tay đây?

Đó là ả đàn bà thần bí bịt mặt ra tay chứ không còn ai nữa.

Gã đàn ông bịt mặt như sững sờ, thì thào:

- Đinh Hương, thế ra từ trước đến giờ thủ pháp hành hình chính là nơi bàn tay của hiền muội sao?

Thì ra cặp trai gái này chẳng ai khác hơn là Đường Thế Dân và Đinh Hương đã vào phòng Điền Kinh trước đó một lúc.

Đinh Hương chính là người đàn bà thần bí tươi cười:

- Lại còn phải hỏi!

- Như vậy năm xưa chính muội đã hành thủ chứ không phải Dư Đĩnh Tân?

Đinh Hương gặt gù:

- Quả chẳng hề sai!

Đường Thế Dân vô cùng thắng thốt:

- Đây là thủ pháp gì, có đúng Thiên La Tử hay không hiền muội?

- Đại ca đoán trúng hết!

Đường Thế Dân chợt à lên một tiếng lòng nôn nao lên.

Bởi vì Đường Thế Dân không ngờ lối võ công tuyệt truyền kia nay lại ở trong tay của Đinh Hương.

Nàng là nhân vật thần kỳ trong đời này.

Chàng lại trầm giọng xuống:

- Đinh Hương, quả thật ngu huynh không ngờ.

Đinh Hương nở nụ cười bí mật:

- Rồi đại ca sẽ còn nhiều chuyện không ngờ khác nữa, nhưng điều đó để sau này.

Nàng tiến tới dùng ngón tay chấm máu Điền Kinh viết ngoằn ngoèo mấy chữ trên tường:

Đại Hành Quyết tái hiện giang hồ, trừng trị ma lâm.

Xong, Đinh Hương quay sang Đường Thế Dân:

- Chúng ta đi thôi.

Hai người vừa toan phóng đi thì chợt nghe có nhiều tiếng quát tháo bên ngoài, đèn đuốc sáng trưng.

Đường Thế Dân gấp lên:

- Hãy xông đi cho mau hiền muội.

Hai người như hai làn khói bắn vọt qua cửa sổ lên nóc Bảo, rồi từ đó như cặp tên lao vút ra ngoài vòng tường.

Thân thủ của họ đều kỳ tuyệt giang hồ nên lọt qua tất cả những tai mắt của bọn cao thủ Lôi Bảo.

Trong khi bọn cao thủ đang kéo tới vây chặt lấy căn phòng của Điền Kinh la hét um sùm.

Hai người vừa ra tới bên ngoài, nhìn nhau một cái cùng nở nụ cười rồi trở về phòng mình.

Sáng hôm sau.

Đường Thế Dân thức dậy thật sớm vẫn với bộ mặt cải trang qua bên phòng của Đinh Hương.

Bỗng chàng kinh ngạc vì Đinh Hương đã cải dạng thành một thiếu nữ với bộ mặt lạ lùng.

Đinh Hương phì cười:

- Đường đại ca ngạc nhiên lắm phải không?

Đường Thế Dân cười theo:

- Tài hóa trang của hiền muội quả đạt tới cao siêu tuyệt đỉnh.

- Đại ca quá khen ngợi, thực tình trên chốn giang hồ còn nhiều dị nhân hóa trang tinh diệu hơn gấp trăm lần tiểu muội.

- Quả thật như thế à?

- Tiểu muội không nói đùa bao giờ. Như Vong Mạng lão nhân và Ánh Tử nhân tài hóa trang thật là thế gian hi hữu.

- Vong Mạng lão nhân và Ánh Tử nhân à? Ngu huynh từng nghe hai lão này tiếng tăm lừng lẫy một thời rồi biệt tích đi cho tới nay chẳng hiểu sống chết lẽ nào.

Đinh Hương cười bí hiểm:

- Thời gian sẽ rõ hai người ấy sống hay là chết.

Đường Thế Dân rất khó chịu với lối nói chuyện mập mờ của Đinh Hương nhưng không biết phải làm sao.

Chàng lắng qua câu chuyện khác:

- Hiền muội, trong lòng ngu huynh đang thắc mắc một điều đây?

- Điều gì đại ca cứ nói?

- Thứ nhất là ngọn Thiên La Tử, chiêu thức tuyệt truyền giang hồ, tại sao hiền muội lại biết?

- Sư phụ truyền cho tiểu muội.

- Sư phụ hiền muội là ai?

- Điều này tiểu muội chưa thể nói được.

- Còn điều quan trọng nữa là tại sao hiền muội lại đứng ra trả thù cho Phụng Hoàng trang?

- Tiểu muội làm theo lời di chúc của Dư tổng quản.

- Di chúc ấy như thế nào?

- Hãy giết cho sạch những thủ phạm có nhúng tay vào trận thảm sát Phụng Hoàng trang.

- Dư Đỉnh Tân là người thế nào của Phụng Hoàng trang?

- Ngày sau đại ca sẽ rõ tất cả nội vụ, hiện giờ thấy hơi quá sớm.

Bất giác Đường Thế Dân bật thốt:

- Đỉnh Hương, phải chăng hiền muội là...

Đỉnh Hương chặn lại:

- Đại ca chớ nghĩ điều xa xôi, hãy lo chuyện đêm nay của chúng ta.

- Đêm nay như thế nào Đỉnh Hương?

- Đêm nay chúng ta hành hình tên Đại hộ pháp Mao Tại.

- Chúng ta làm theo cách nào?

- Tối tổng đàn Lôi Bảo rồi tùy theo cảnh ngộ mà hành động.

- Còn bây giờ?

- Bây giờ chúng ta cứ nằm yên trong phòng tĩnh dưỡng tinh thần đầy đủ chờ tối sẽ khởi hành.

- Hiền muội còn một điều nữa là... hiền muội có biết nữ tiên bối tên Tần Hương Quỳnh hay không?

Hỏi xong Đường Thế Dân nhìn nàng để xem sắc diện.

Đinh Hương thần nhiên:

- Đây là một nhân vật thần bí giang hồ, võ công cao thâm tốt bụng, thần quái khôn lường.

Thấy hỏi không ra manh mối, Đường Thế Dân thất vọng nói:

- Hiền muội, vậy thì tối nay đúng canh một chúng ta khởi hành chứ.

- Đúng vậy...

Đinh Hương đáp giọng thanh tao nhưng có hơi lạnh lùng, khó hiểu. Sau đó Đường Thế Dân trở về phòng mình...

- o O o -